

VE SLUŽBÁCH TŘINÁCTÉHO PRINCE (úryvek na web)

Královské město Piramesse, 67. rok vlády Ramesse Velikého

„Výsosti, pan Peseškaf na tvé přání,“ zahřměl Kušita, načez plavně odkráčel. Slyšel jsem, jak za ním zapadly dveře, i to, jak je vzápětí zatížil svým úctyhodně širokým hřbetem.

Jestli mi můj vznešený bratr uchystal léčku, zaručeně neuniknu, problesklo mi hlavou. Alespoň jsem si trochu narovnal zlaté Horovo oko – stále se mi škodolibě houpalo na hrudi trochu našikmo. Právě včas, tloušťík skloněný nad žhnoucími uhlíky se ke mně uvolil stočit tvář. Hrdá vrstva blahobytného tuku jí dodávala měkké, téměř žensky mladistvé vzezření, šedesát let by mu hádal málokdo, v záhybech dobře živené kůže však pableskovaly nebezpečně pronikavé tmavé oči. Výrazný nos a narezlá, na spáncích již notně prošedivělá kštice zase nezapřely příslušnost k vládnoucí dynastii. Můj nevlastní bratr Merenptah, třináctý princ, toho času následník trůnu.

„Vítej!“ oslovil mě. Jeho hrdelní hlas zurčel záludněji než tuň plná hladových krokodýlů. „S přihlédnutím k okolnostem ti dovoluji usednout.“ Pokynul na nízkou stoličku, dosti úsporně zdobenou.

Poslechl jsem, naznačiv nejprve zdvořilou úklonu. „Výsosti, zřítelnice božského oka, překypuji štěstím, že smím opět popatřit na tvou jasnou tvář! Smím se poptat, jak se daří otcí? Zdraví Reova pozemského syna prý není v poslední době nejpevnější.“

Merenptah vycenil zuby, což v houstnoucím přítmí téměř připomínalo vlídný úsměv. „Nám se pro změnu doneslo, že tě zaujetí krásnějším pohlavím konečně přivedlo do nesnází.“ Dovedně se vyhnul odpovědi, jen co je pravda.

„Nic, co by stálo za řeč, bratře,“ neodpustil jsem si.

Třináctý princ, jak se dalo čekat, popuzeně mlaskl. Zpytavě upřel zrak k ebenovým dveřím, oba jsme věděli, čím rozložitý hřbet se k nim z druhé strany tiskne, potom zádumčivě usedl do rozměrného křesla. „Zatímco tys, Peseškaf, plodem otcovy pozdní vášně, mě zrodila jeho státnická prozíravost. Proto se ze mě stal následník trůnu a na tebe nezbylo ani pořadové číslo. Vladař tě sice štědře zajistil, to ovšem neznamená, že si smíš dovolit důvěrnosti. Až do odvolání budu důrazně trvat na oslovení královská Výsosti.“

„Jak si Výsost žádá.“ Neznělo to kousavě?

„Nezahrávej si se mnou, mladíku!“ Zřejmě znělo. „Dva šrámy by ti za jeden podvečer mohly stačit.“

„Ó, nepochybně. Povolal jsi mě tak narychlo, abys mě poučil o dobrých způsobech, královská Výsosti?“

Mávl buclatou rukou. „Vypadáš strašně. Požádám mistry uchovávače, zda pro tebe nemohou něco učinit.“

Zatrnulo mi. „Uchovávači?“

„Jistě. Mohu mít výhrady vůči tvému způsobu života, nicméně patříš do rodiny a já po tobě naléhavě potřebuji jistou službu. Ale dosti průtahů, doprovodíš mne do Domu balzamování. Při bozích, neškleb se! Ano, teď pod rouškou noci, kdy lvové vylézají z doupat a všichni plazi koušou. Ber to jako další neodolatelné dobrodružství.“

(Další úryvky a podrobnosti naleznou vlídní čtenáři na autorčině blogu

<http://danielamicanova.blog.cz/>)